

Biuletyn

Lectorium Rosicrucianum

marzec 2015

© Copyright by Lectorium Rosicrucianum
Międzynarodowa Szkoła
Złotego Różokrzyża

All rights reserved

Wszystkie prawa zastrzeżone

Adres Szkoły Duchowej
Lectorium Rosicrucianum
ul. Wojska Polskiego 99
98-300 Wieluń.

www.rozokrzyz.pl

e-mail: info@rozokrzyz.pl

Facebook:

www.facebook.com/rozokrzyz

Twitter:

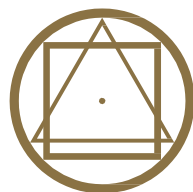
www.twitter.com/rozokrzyz

Literatura Szkoły Duchowej

www.rozekruispers.pl

Czasopismo Pentagram

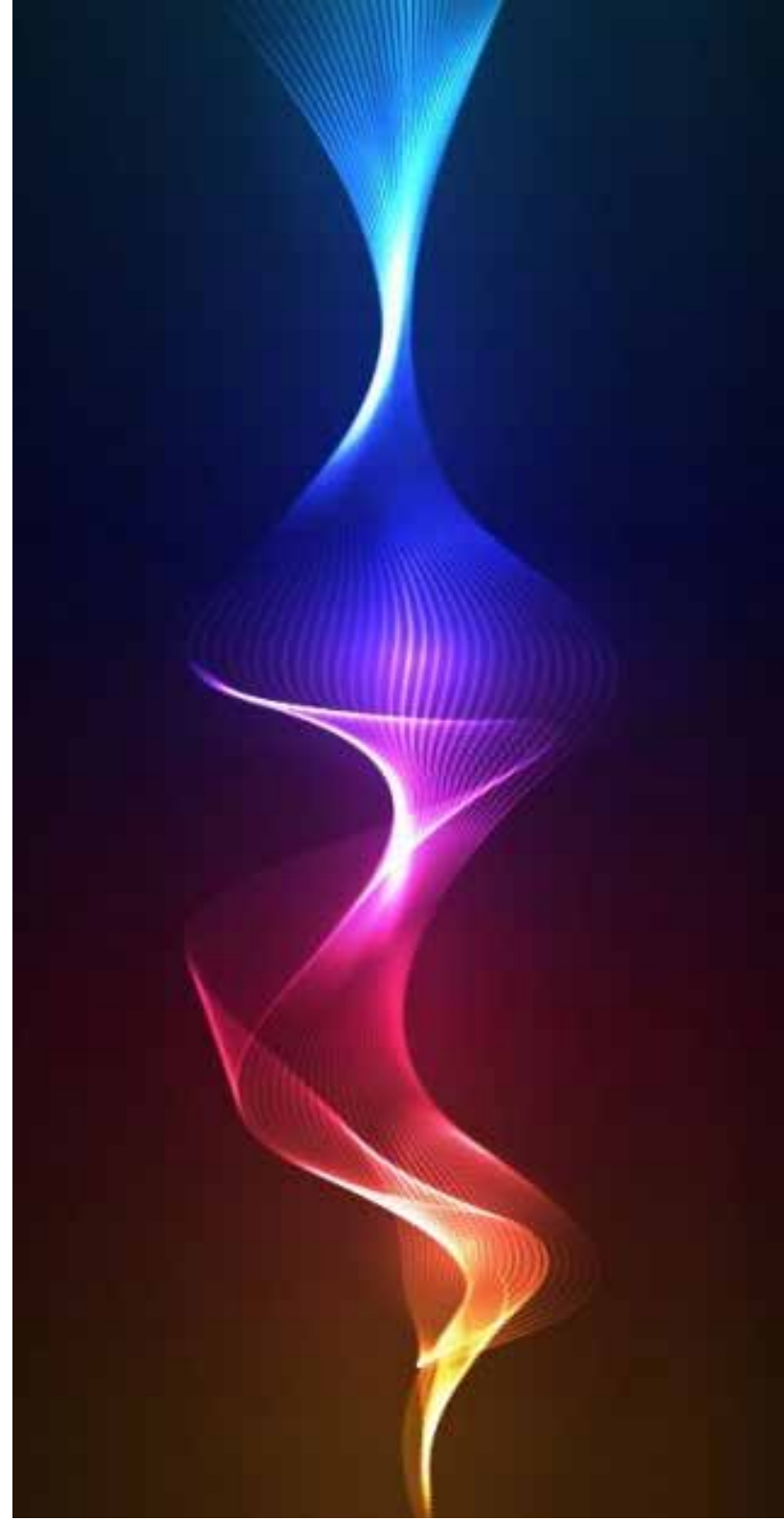
www.czasopismopentagram.pl

Biuletyn Lectorium Rosicrucianum, Międzynarodowej Szkoły Złotego Różokrzyża

Biuletyn jest elektronicznym informatorem Lectorium Rosicrucianum, Międzynarodowej Szkoły Złotego Różokrzyża.

Adresowany jest on do ludzi poszukujących głębszego zrozumienia samych siebie, naszego miejsca we Wszechobjawieniu oraz spojrzenia z innej strony na zjawiska zachodzące w otaczającym nas świecie. Prezentowane w nim treści mają przede wszystkim pomóc nam dostrzec Światło, które towarzyszy człowiekowi w jego wędrówce przez świat i nieustannie wzywa go do ścieżki wyzwolenia.

Informacje o spotkaniach i odczytach:

w Katowicach, ul. Francuska 33 A

w Krakowie, ul. Chopina 19

w Koszalinie, ul. Andersa 26

w Warszawie, ul. Inżynierska 3/5

we Wrocławiu, ul. Wandy 7/11

Działalność w innych miastach

Bydgoszcz
Częstochowa
Gańsk
Jelenia Góra

Lublin
Łódź
Opole
Poznań

Radom
Szczecin
Słupsk
Świdnica
Wałbrzych

O stworzeniu człowieka w Ewangelii Judasza

Już w roku 180 jeden z Ojców Kościoła, Ireneusz, pełen niepokoju pisał o *Ewangelii Judasza*. I oto teraz, podczas oficjalnej prezentacji, która odbyła się 24 kwietnia 2006 roku (dziesięć dni przed Wielkanocą, przy czym warto wspomnieć, że tekst Ewangelii Judasza rozpoczyna się jedenaście dni przed Świątami Wielkiej Nocy), miesięcznik *National Geographic* nazwał tekst Ewangelii nowością w skali światowej. Historykom trudno jest odnieść się do tego, jaką wartość ma *Ewangelia Judasza*, ponieważ jak dotąd nie stwierdzono, aby ewangelia zawierała jakiegokolwiek nowe fakty z życia Jezusa.

Gnostyków cieszy odnalezienie tych apokryfów. Rozpoznają w nich bowiem tego samego ducha, który przemawia również w pismach pochodzących z Nag Hammadi. Nic w tym dziwnego, ponieważ w dzbanie, w którym odnaleziono *Ewangelię Judasza*, znajdowały się również dwa rękopisy znane powszechnie jako znaleziska z Nag Hammadi.

GŁOS EWANGELII JUDASZA

Już pierwsze zdanie *Ewangelii* wiele wyjaśnia: *Tajemna nauka pouczenia w którym Jezus przekazał to, co opowiedział Judaszowi Iskariocie w czasie ośmiu dni, na trzy dni zanim sprawował paschę*. Nie były to więc słowa adresowane do świata, lecz do pojedynczej osoby lub małej, przygotowanej do tego grupy. Ukazują one Judasza w zupełnie innym świetle, nie odnosząc się do postaci znanej z czterech pozostałych ewangelii. Postać Judasza zostaje przeciwstawiona innym uczniom Jezusa, których imiona nie zostały w tej *Ewangelii* nawet wspomniane. Jezus przemawia do nich trzykrotnie i za każdym razem spotyka się z dezorientacją i niezrozumieniem. Modlą się

Zdrada Judasza. Fresk z cyklu ukazującego życie Jezusa, namalowany ręką włoskiego malarza renesansowego, Giotto di Bondone (1267-1337) i przeznaczony do Capella degli Scrovegni w Padwie (ok. 1305 r.).

O stworzeniu człowieka w Ewangelii Judasza

oni bowiem do niewłaściwego Boga i nie rozumieją, że boskie narodziny muszą mieć miejsce we wnętrzu człowieka. Podczas trzeciej i ostatniej rozmowy Jezusa z uczniami udziela im wyjaśnień i napomina ich. Nazywa ich „sługami omyłki” i mówi im, aby zaprzestali składania takiej ofiary. Ostatnie słowa, jakie wypowiada pod ich adresem, brzmią: *Zaprzestańcie walczyć ze mną.* Te słowa wieńczą rozmowę Jezusa z uczniami. Staje ona w martwym punkcie i nie przynosi żadnych rezultatów. Zupełnie inaczej toczy się rozmowa Jezusa z Judaszem, który rozumie mistrza lepiej niż inni, i tym samym dowodzi tego, że jest lepszym uczniem. Relacja Jezusa z Judaszem została w omawianej tu *Ewangelii* przedstawiona zupełnie inaczej niż w pozostałych czterech. Uczniowie nie zrozumieli słów Jezusa i przynieśli mu wręcz hańbę swym dziękczynieniem. Judasz natomiast rozpoznał Jezusa i pojął jego przesłanie: *Wiem, kim jesteś i z jakiego wyszedłeś miejsca. Wyszedłeś z eonu nieśmiertelnej Barbelo i od tego, który cię wysłał.* Wypowiadając te słowa, Judasz udowadnia, że jest gnostykiem. Wie bowiem, że ojczyzną Jezusa jest Niezniszczalne Królestwo, Wieczna Natura. A on potwierdza to tymi słowy: *Odtłącz się od nich, a ja ci opowiem o tajemnicach Królestwa. Jest możliwe, że wejdiesz tam ale możesz mieć więcej utrapienia.*

TAJEMNICA KRÓLESTWA

Następnie Jezus poucza Judasza: *Chodź, a pouczę cię o rzeczach ukrytych, tych, których nie widział nikt z ludzi.* Jezus wyjaśnia, że ta sekretna wiedza ukryta jest przed ziemskim wzrokiem. Można ją poznać jedynie za pomocą duchowych zmysłów, które powinny zostać rozbudzone w człowieku.

W następującym po tych słowach micie o stworzeniu Stwórcy nazwany zostaje „niewidzialnym Duchem”. Stwarza, wypowiadając Słowo. (Jak wiemy, w *Starym Testamencie*, w Księdze Rodzaju, „żydowski” Bóg także stwarza poprzez Słowo).

Niewidzialny Duch przemawia: *Niech stanie się anioł,*

dla posługi; i wyszedł z obłoku wielki anioł. Autogenes (Samoprzebudzony), bóg światłości. Następnie, na tle innego obłoku, pojawiają się cztery kolejne anioły, aby stać się sługami Samoprzebudzonego. Sprawia on wtedy, że przybywa jego pomocnik, powołuje on do życia pierwszy świetlisty eon, a potem drugi świetlisty eon wraz z miriadami aniołów. W kolejnych słowach mitu wspomina się o tym, że inne eony świetlne zostały stworzone w taki sam sposób.

ADAMAS

Uwagę zwraca fakt, że o Adamasie – niebiańskim Adamie – nie mówi się, że został stworzony: *I zjawił się Adamas w pierwszym obłoku światłości. Obłoku tego nie widział nikt z aniołów. Tych wszystkich nazywano zaś bogiem.* Wobec tego Adamasowi przypisuje się boski stan jako temu, który nie posiada początku ani końca, tak jak Samoprzebudzonemu pozostającemu w pierwszym świetle. Następnie do życia zostaje powołane drugie światło oraz pozostałe eony świetlne. W tych słowach odnajdujemy uderzające podobieństwo do żydowskiej tradycji kabalistycznej, wskazującej na istnienie dziesięciu światła emanujących z boskiego źródła, zwanych sefirotami. Przenikają one cały świat swymi promieniami i panują nad nim: *Przypominają skrzący się płomień zapalający się niczym błyskawica, nieskończony i bezkresny. Mkną na zewnątrz, zstępują z tronu, opuszczając Pana, po czym wracają, padają u Jego stóp w wielkiej czci, a słowo, które wypowiadają, przypomina odgłos huraganu.*

Kabała mówi również o niebiańskim człowieku, Adamie Kadmonie, uważanym przez wielu kabalistów za pierwszego „Boga”, który może zostać zrozumiany przez człowieka.

W jednym z kabalistycznych pism odnajdujemy następujące słowa: *Kiedy jednak Bóg stworzył postać człowieka niebiańskiego, użył jej w charakterze nośnika. Przy jego pomocy zstąpił na dół, ażeby być poznanym pod imieniem JHVH i ażeby poprzez jego atrybuty można go było pojąć, a zwłaszcza, aby mógł być rozpoznany w każdym człowie-*

ku. Tymi atrybutami są cztery litery świętego Imienia JHVH, które są uważane za symbole stwórczej mocy Boga.

W *Ewangelii Judasza* po tym, jak objawił się Samoprzebudzony, ukazują się cztery anioły. Zostają nazwane jego sługami. Kiedy Adamas objawia się w pierwszym obłoku światła, powołuje do życia niezniszczalny ród Seta. O światłach, które teraz się ukazują, zostało powiedziane, że pochodzą z niezniszczalnego rodu i dlatego są połączone z siłami nieśmiertelności. Set nazwany został pierwszym człowiekiem obdarzonym nieprzemijalną mocą. Razem z aniołem El (El jest skrótem od żydowskiego imienia Elohim, co znaczy „Bóg”) przebywa w obłoku wiedzy (Gnozy).

CHAOS

Za każdym razem, kiedy powoływana jest do życia nowa istota, jej pojawienie się tworzy pewien porządek. Ten porządek musi się objawić. Prawdopodobnie (tutaj brakuje fragmentu tekstu *Ewangelii*) Elohimowie wypowiadają słowa: *Niech powstanie dwanaście aniołów, panujących nad chaosem i otchłanią.*

W tym miejscu po raz pierwszy pojawia się pojęcie chaosu, chociaż nie zostaje wyjaśnione, jak doszło do jego powstania. Następnie napotykamy liczne sformułowania kierujące nasze myśli na upadek stworzenia. W kolejnych słowach opisane jest ukazanie się anioła o imieniu Nebro, splamionego krwią. Jego imię oznacza „Upadły”. Nie towarzyszy temu natomiast żadna informacja wskazująca na to, skąd pochodzi krew – znak, że Nebro zawiódł. Anioł Saklas – co oznacza „Nierozumny” – objawia się w tym samym obłoku co Nebro. Następnie Nebro stwarza sześciu aniołów i Saklas podobnie stwarza sześciu aniołów jako pomocników. Tych dwunastu aniołów powołuje do życia kolejnych dwunastu aniołów niebiańskich, którym zostaje przydzielony fragment nieba.

I oto rodzi się pewnego rodzaju napięcie. „Upadły” i „Nierozumny” w ten sposób zapanowali nad niebio-

O stworzeniu człowieka w Ewangelii Judasza

sami. Istotne jest, iż to nie jeden z aniołów stworzył dwunastu kolejnych, lecz dwóch aniołów stworzyło każdy po sześciu kolejnych. W tym podziale możemy dostrzec zaczątek dwoistości. Początkowo jest mowa o Adamasie i o nieśmiertelnym Secie. I oto Saklas mówi do swych aniołów: *Uczyńmy człowieka według podobieństwa i obrazu. I stworzyli Adama i jego żonę Ewę (...).* Ludzkie istoty – Adam i Ewa – zostały więc stworzone przez „Nierozumnego”. W ten sposób jedność została rozbита. Na tym przykładzie można zauważyć, że upadek nie był zesłany na człowieka jako brzemię. Człowiek jest po prostu ofiarą swego bezrozumnego stwórcy.

KILKA KONKLUZJI

W Księdze Rodzaju mowa jest o tym, że Bóg stwarza Adama i Ewę na swoje podobieństwo. W *Ewangelii Judasza* ten fakt poprzedza to, co zdaje się być konieczne, aby akt stworzenia mógł nastąpić: niewidzialny Duch, Samoprzebudzony, Adamas, Set, Elohim (El), dwunastu aniołów, Nebro i Saklas. Adam i Ewa nie zostali stworzeni przez Boga, lecz przez nierozumnego Saklasa.

Stary Testament wspomina o upadku w grzech. Adam i Ewa spożywają owoc z „drzewa znajomości dobra i zła”, czego Bóg im zakazał. Kiedy w *Ewangelii Judasza* odnajdujemy słowa mówiące o upadku człowieka, winą za to obarczany jest Nebro, czyli „Upadły”. Dzięki takiemu obrazowi człowiek ma szansę rozpoznać choćby w małym stopniu głębsze przyczyny swego nierozumnego postępowania: jesteśmym bowiem owocem zrodzonym z rozszczepionego stworzenia. Dlatego nie powinniśmy przypisywać sobie osobistej winy. Tym niemniej, z uwagi na obecne w nas praprzypomnienie, pamięć czystego, niepodzielnego, wzniosłego stanu pierwotnego życia, doświadczamy bólu „bycia oddzielnymi”.

Taki obraz człowieka jest zgodny również z Powszechną Nauką. Karman, z którym człowiek zmagają się w swoim życiu, nie jest rezultatem wyłącznie obecnego życia.

Stanowi on przede wszystkim mikrokosmiczną przeszłość człowieka. Oznacza to, że mikrokosmos, który nie został uwolniony, za każdym razem musi ponownie łączyć się z kolejną osobowością w sferze materialnej, aby otrzymać możliwość wejścia na ścieżkę wyzwolenia. W ten sposób każda nowa osobowość jest konfrontowana z dziedzictwem mikrokosmicznej przeszłości.

ŚMIERTELNY CZŁOWIEK

Po tym, jak Adam został powołany do życia, usłyszał te słowa: *Twój żywot będzie ci dany na długi czas, razem z twymi dziećmi.* Judasz natychmiast pojął ich sens i spytał Jezusa: *Czy duch człowieka może umrzeć?* Z odpowiedzi Jezusa wynika, iż należy dokonać rozróżnienia pomiędzy śmiertelnym „duchem życiowym” a nieśmiertelnymi duszą i Duchem: *Bóg rozkazał Michaelowi, aby dać im duchy ludzkie służące im za ich dar, ale Wielki poleciał Gabrielowi, aby dał duchy wielkiemu pokoleniu bez panowania nad nim. I jest to duch razem z duszą.*

Adam jest w posiadaniu „ducha życia”, aby mógł służyć swoim panom, podczas gdy Set otrzymał Ducha, nad którym nikt nie ma władzy. Mimo to istnieje nadzieja dla Adama i jego potomków. Może on umknąć chaosowi podziemnego świata: *Bóg sprawił, że dano gnozę Adamowi i tym, którzy z nim byli, aby nie panowali nad nimi władcy chaosu i otchłani.*

ZMARTWYCHWSTANIE

Ewangelia Judasza kończy się niespodziewanie w momencie, kiedy Jezus zostaje wydany kapłanom przez Judasza. Nie odnajdziemy w niej wzmianki dotyczącej jego zmartwychwstania, przynajmniej nie w ten sposób, jak się to czyni w innych, powszechnie znanych ewangeliach. A jednak zmartwychwstanie ma miejsce. Oznacza ono tutaj przebudzenie nieśmiertelnej istoty w śmiertelnym człowieku. W *Ewangelii Judasza* staje się jasne, że o to właśnie chodzi w odniesieniu do Jezusa. Kiedy uczniowie pytają go, dokąd odszedł, on odpowiada im: *Udałem się do innego i wielkiego pokolenia świę-*

tego. Uczniowie pragną usłyszeć o tym jeszcze więcej, lecz Jezus odparł im: *Zaprawdę mówię wam, że nikt ze zrodzonych w tym eonie nie będzie oglądał tamtego pokolenia ani nikt z wojska anielskiego z gwiazd nie będzie panował nad tamtym pokoleniem ani nikt ze zrodzonych wśród śmiertelnych ludzi nie może się z nim spotkać.*

W człowieku musi najpierw dojść do boskich narodzin na podstawie nasienia Wieczności. Judaszowi została ukazana ta droga i może on dołączyć do rodu nieśmiertelnych. Wstępuje do świetlistego obłoku, w którym przebywa nieśmiertelny ród Seta. *Oto, wszystko zostało ci powiedziane, podnieś oczy i zobacz obłok i światłość, która jest w nim i gwiazdy, które go otaczają i gwiazdę, która jest na przedzie: to twoja gwiazda.* Judasz podniósł oczy i zobaczył obłok świetlisty i wszedł do niego¹.

¹ Wszystkie fragmenty z *Ewangelii Judasza* podawane są według tłumaczenia ks. prof. Wincentego Myszora; tekst dostępny jest on-line: http://www.wtl.us.edu.pl/pdf/zak/Ewangelia_Judasza.pdf

O stworzeniu człowieka w Ewangelii Judasza

CHAOS W RZECZYWISTOŚCI NIE JEST CHAOSEM

Chaos można opisać jako wykładniczo¹ przybierającą niepewność. Każdy kolejny krok w czasie powoduje większą niepewność odnośnie rezultatów, aż stają się one niemal nieprzewidywalne. Teoria chaosu pokazuje, że zasada nieprzewidywalności może zostać również zastosowana dla tych wydarzeń, które początkowo uznaje się za przewidywalne. Niemniej jednak można zauważyć, że na głębszym poziomie zjawisk panuje określony porządek. Kapiący kran i kształtowanie się kryształu lodu to jedne z prostych przykładów przypadkowych zdarzeń o „chaotycznym porządku”. Kiedy w ciekącym kranie strumień wody jest jeszcze stosunkowo cienki i składa się z pojedynczych kropeł, duże i małe krople spadają szybko, jedna po drugiej, bez wyraźnego wzoru. Kiedy natomiast bardziej odkręcimy kran, powstaje chaos. Jest to spowodowane zjawiskiem, które w fizyce nazywane jest podwojeniem okresu lub następującą po sobie *bifurkacją* (rozwidleniem)².

Chociaż nawet przy pomocy teorii chaosu nie można przewidzieć kolejności spadających z kranu kropeł, to jednak istnieje w niej głębszy porządek, wykrywalny wzór. W przypadku kryształków lodu jest tak, że są one niemal identyczne, a jednak forma ich ukształtowania znacznie się różni. Kiedy tworzy się kryształ, niemożliwe jest określenie, jak będzie wyglądał. Teoria chaosu jest natomiast w stanie wykazać, że wszystkim kryształom lodu wspólny jest jakiś głębszy, ukryty porządek.

W pełnej napięć i konfliktów atmosferze końca lat sześćdziesiątych i początku lat siedemdziesiątych teoria chaosu trafiła na podatny grunt. Pojawiło się hasło: małe wydarzenia mogą wywoływać wielkie efekty, co zostało udowodnione naukowo. Newton – ojciec nauk przyrodniczych w ich obecnym kształcie – wychodził z założenia, że wszystkie zewnętrzne, fizyczne zjawiska są powodowane przez mierzalne siły. To założenie stało się zagrożone.

Fizyka kwantowa podważyła je w jeszcze większym stopniu: nie wszystko jawi się jako mierzalne. Na poziomie atomowym dowiedziono, że nie jest możliwy jednoczesny pomiar położenia i prędkości elektronów. Im dokładniej bowiem usiłujemy zmierzyć prędkość cząstki, tym mniej wiemy o jej położeniu i odwrotnie: im dokładniej usiłujemy zmierzyć położenie cząstki, tym mniej wiemy o jej prędkości. Jest to zasada nieoznaczoności.

W pewnym sensie powodzenie teorii chaosu odzwierciedla charakter naszych czasów. Teoria podważająca determinizm praw natury zyskała dużą popularność w tamtych czasach, kiedy starożytne prawdy i ustalone porządki dotknął ogień krytyki. Nawet niezmiennie, jednolite prawo natury zaczęło zdradzać rysy i pewną niedoskonałość.

Einstein nie bardzo w to wierzył, dlatego powiedział: *Bóg nie gra w kości*. Być może u podstaw chaosu, na głębszym poziomie, jest jakiś inny, jeszcze nieodkryty system. A może jest tak, jak czytamy o tym w *Ewangelii Judasza*: *Wciąż od nowa powoływana jest do życia nowa istota, od której bierze swój początek nowy porządek, ponieważ jest ona właśnie powołana do tego, aby zaprowadzić ład*.

1 **Wzrost wykładniczy** (eksponencjalny) – termin matematyczny (obecny także na gruncie ekonomii, fizyki, współczesnej biologii oraz technologii komputerowej) opisujący gwałtowną zmianę w układzie dynamicznym, kiedy każdy kolejny poziom wzrastającego czynnika generuje jeszcze większy jego wzrost na kolejnym poziomie; np. *multi-level marketing* (przypis: redakcja *Pentagramu*).

2 **Bifurkacja** (rozwidlenie) – termin znany w matematyce, fizyce, geografii, pedagogice oraz chemii, kluczowy w badaniach prowadzonych nad istotą fraktali oraz stały element teorii chaosu a oznaczający rozszczepienie, skokową zmianę własności danego modelu przy drobnej zmianie jego parametrów (przypis: redakcja *Pentagramu*).

Nowości wydawnicze: www.rozekruispers.pl

GŁOS CISZY

H. P. BLAVATSKY

Z wielką radością oddajemy w ręce polskiego czytelnika nowy przekład książki Głos Ciszy H. P. Blavatsky (Heleny Pietrowny Bławatskiej; ros. Елены Петровны Блаватской). Głos Ciszy stanowi niewielką część Księgi Złotych Reguł, starożytnej księgi mądrości, której cała zawartość była objawiona tylko poważnym uczniom szkół misteryjnych.

Głos Ciszy został opublikowany w roku 1899 i od tamtej pory jest wciąż aktualnym zbiorem bezcennych wskazówek dla każdego poszukującego Prawdy. Pokazuje on ścieżkę uwolnienia się od świata materialnego i wzniesienia świadomości do pogodnych obszarów Światła, do których zwraca się najgłębsza tęsknota człowieka.

PENTAGRAM

LECTORIUM ROSICRUCIANUM

1
2 3
4 5 6
7 8 9 10

Jak przygotowywane są żniwa

Uniwersalna Geometria

Liczby mówią o życiu i jego historii

Życie Apoloniusza z Tyany

X/XI/XII 2014 | NUMER 4/97